

عنوان مقاله:

ایجاد دلبستگی به مکان در فضاهای آموزشی با تاکید بر طرح واره های ناخودآگاه جمعی

محل انتشار:

اولین همایش ملی مدرسه فردا (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

الهام پرویزی - استادیار گروه معماری دانشکده هنر و معماری دانشگاه خوارزمی

خلاصه مقاله:

یکی از مهمترین چالش های پیش روی آموزش، ایجاد حس دلبستگی دانش آموزان به فضای آموزشی است. که منتج به افزایش کیفیت آموزش و تربیت خواهد شد. معماری به عنوان ظرف رفتار آدمی تاثیر به سزایی در این امر دارد. اندام های بنا و روابط حاکم بر آنها در فرایند درک، شناخت و سپس شیوه پاسخگویی افراد به محیط موثر است. بر اساس مطالعات علوم روانشناسی محیط، دانش آموزان در برخورد با برخی فضاهای آموزشی سریعاً احساس نزدیکی عاطفی دارند؛ و در برخی دیگر احساس غربت می کنند. در واقع اولین مرحله دلبستگی، کاملاً ذهنی و در حوزه معنایابی است. افراد با مکان های هماهنگ با طرح واره های ناخودآگاه سریع تر وارد فرایند دلبستگی می شوند. در این نوشتار با تاکید بر ضرورت دلبستگی به مکان در طراحی مدارس، این پرسش مطرح است؛ که آیا بازشناسی طرح واره های فرهنگی در ناخودآگاه جمعی دانش آموزان و جهتدهی به طراحی معماری مدارس میتواند حس دلبستگی به مکان های آموزشی را ارتقا داد روش تحقیق کیفی و تحلیلی-توصیفی است. که در ابتدا مطالب به صورت کتابخانه ای و اسنادی در حوزه روانشناسی و شناخت ناخودآگاه و مراحل ادراک و شناخت توسط آن در ذهن انسان جمع آوری شده و سپس به صورت تحلیلی مورد بررسی قرار گرفته است؛ و نتیجه آنکه بررسی نحوه درک فضا توسط دانش آموزان در ایجاد کیفیت هایی همانند آشناپنداری و هویت‌مندی موثر می باشد. در این نوشتار با نگاهی بر مقوله ناخودآگاه در حوزه روانشناسی و معماری و تحلیل طرح واره های ناخودآگاه جمعی، بر بررسی مکانیزم تاثیر آن بر نحوه شناخت و معنایابی توسط دانش آموزان تاکید می کند. که در صورتی که در مرحله معنایابی فضا از طرحواره های ناخودآگاه جمعی کمک گرفته شود می تواند مرحله شناخت منتج به ارتقاء دلبستگی به مکان به درستی اتفاق بیفتند.

کلمات کلیدی:

ناخودآگاه، دلبستگی به مکان، خاطرات جمعی، طرح واره، فضای آموزشی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1013402>

